

Událost (pravá) - konec / Konec události (pravé)

Problém konce (pravé) události není o nic menší než problém jejího počátku. Co zbude z události, která už celá proběhla, tj. jejíž budoust se vyčerpala a bylost byla zcela naplněna? Pokud uvažujeme událost izolovaně od eventuelního jejího prostředí, musíme říci – jak se alespoň zdá – že vůbec nic. Událost, kterou jsme vydělili z jakýchkoli kontextů a tedy i vztahů k jiným událostem, zaniká beze stopy, jako by nikdy nevznikla, neproběhla a neskončila, jako by k ní nikdy nedošlo. Tak se to má s událostí, o níž budeme mluvit jako o „virtuální“. Jinak o ní nemůžeme říci vůbec nic, neboť „my“, kteří bychom o ní něco chtěli říci, jsme v takovém případě rovněž vykázáni z každé možnosti jakkoli se k ní vztáhnout (je to vlastně jakási obdoba kantovského problému „věci o sobě“, ovšem samo srovnání nám vlastně ukazuje možnou cestu řešení onoho problému „věci o sobě“ jako falešného – žádná „věc o sobě“ s výjimkou virtuálních částic nebo kvant prostě nemůže existovat!).

(Písek, 070302-2.)